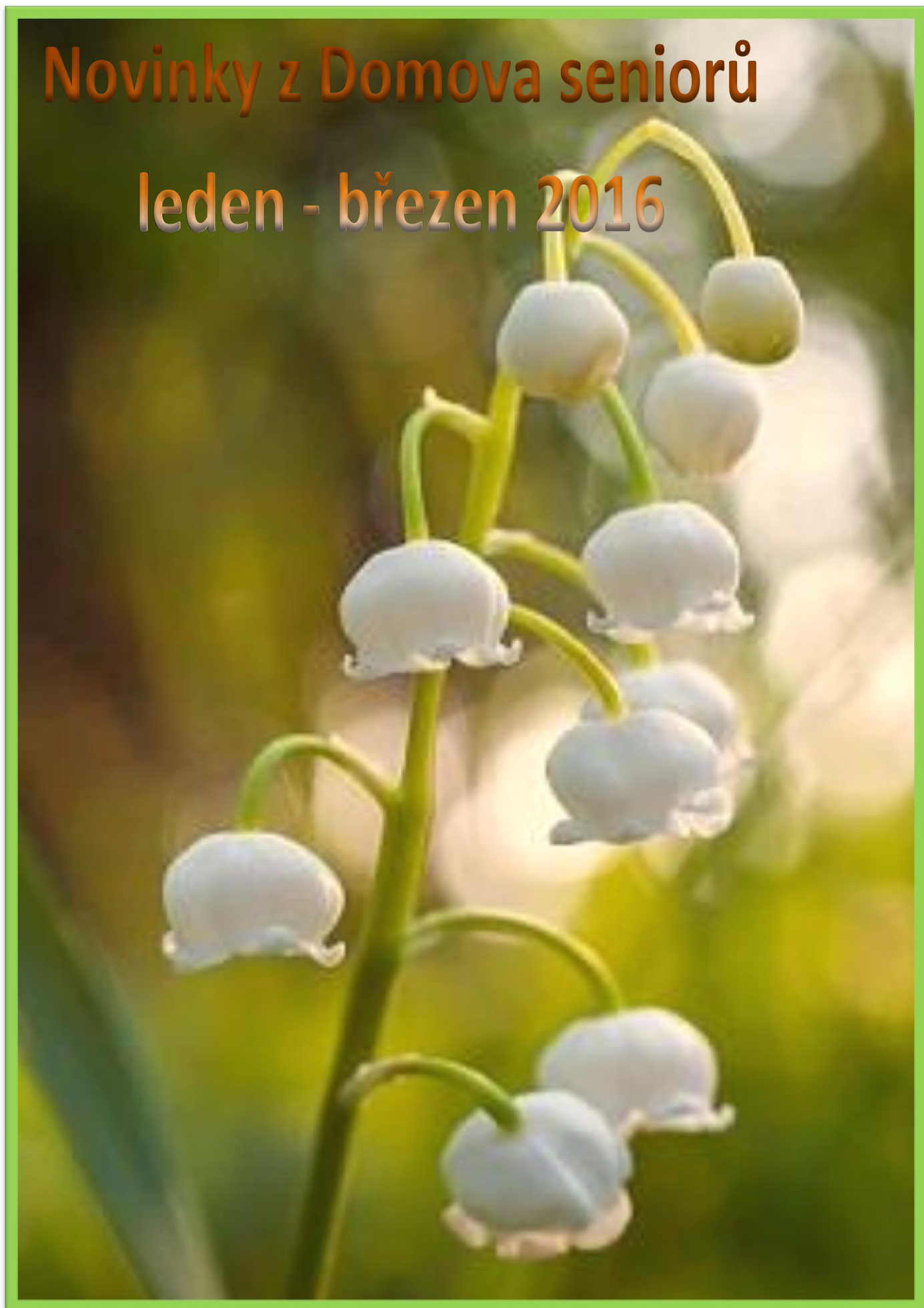

Novinky z Domova seniorů

leden - březen 2016

Náš rok

Leden:

V lednu mrzne, padá sněh,
děti jezdí na saních.

Některé zas brusle mají,
na rybníčku bruslívají.

Sněhulák se na ně směje,
kouká kolem co se děje.
Za krátko, ach, jaká škoda
bude z něho zas jen voda.

Únor:

V únoru se slaví bály,
masky víří všemi sály.
Hopsa - hejsa do kola,
masopust když zavolá.

Zatím v poli ptáček malý,
hnízdečko si pilně staví.
Ještě snížek hroudu skrývá,
skřivánek již u nás zpívá.

Březen:

Březen, to je měsíc mládí,
všude mlád'ata dovádí,
kuřata a kůzlata,
housata jak ze zlata.

Špaček vítá jarní den,
kočičky se stačí ven.
Velikonoce se slaví,
břízky nové šaty mají.

Duben:

V dubnu počasí se mění
nic pěkného to však není.
Hned se jako z konve lije,
hned se zase slunko směje.

Chvíli řadí hrom a blesky,
za chvíli zas je hezky.
Inu, je to apríl prostě,
dubu nové listí roste!

Čarodějky na koštěti
koncem dubna vzduchem letí.
Aspoň se tak tvrdí všude,
jen jestli to pravda bude?

Květen:

V květnu, když všechno kvete,
to je krásně na světě,
příroda hned celičká
zkrásní v záři sluníčka.

Motýli a včeličky
zdraví kvítek každičký,
sladce znějí ptačí hlásky,
že zas je prý měsíc lásky!

Červen:

Červená se červená
v červnu třešně, jahoda.
Jen si na nich pochutnej,
to je přece lahoda.

I ten v poli vlčí mák
zardívá se celičký
aby brzy přilákal
motýly a včeličky.

Jen louka se nesměje
její stále do pláče,
ostrá kosa blíží se
v pevné ruce sekáče.

Červenec:

Léto přišlo, léto volá!
Zaplať pán Bůh, končí škola!
Sláva - červenec je tu,
teď je doba výletů.

V autech, pěšky, nebo s kolem
lesem, hájem, loukou, polem,
každý za svou zábavou,
spěchá letní pohodou.

Srpen:

Na poli když klasy zrají,
každý sedlák až dech tají:
jen ne, Bože kroupy, blesky,
ještě pár dní ať je hezky!

Zaplať pán Bůh, slunko hrálo
a tak obilí dožrálo.
Žně nastaly v plném shonu
obilí se sváží domů.

Potom, když jsou holé pole,
zatočíme my se v kole.
Nikde jistě smutno
o dožínkách, v posvícení!

Září:

Už je září, to to letí,
a zas do školičky, děti!
Povinnost Vás k práci volá
a proto: ať žije škola!

Ve větru se honí draci,
k jihu odlétají ptáci.
Podzim již je zase tady
vydávají plody sady.

Smutno je však v poli, v lese,
vyděšená zvěř se třese.
Přišel pes, lovec a honec
a to bude její konec.

Říjen:

Veselo je u rybníků,
to je shonu, to je křiku,
páni kluci koukají z hrází
jak se kapři v síti hází.

Jiná práce zase je v poli.
„Au, au, to mě záda bolí,
myslím, že už těch bramborů
nasbírala jsem snad horu!“

Karel Koval: Zeměklíč (Podzim)

1940

Z tmavé lesní zeleni
ozývají se jeleni,
k nebi zvedají krásné šíje
táhle troubí - vždyť je říje!

Listopad:

Z měsíců všech listopad
nejméně má člověk rád,
slunka málo, mlhy, deště
znáš smutnější měsíc ještě?

Dobře do něj zapadá
dušičková nálada
světla hoří, svíce svítí,
hřbitovy jsou plny kvítí!

Listopad, listopad,
poslední list dolů pad,
zemi, která usíná,
tiše sneste do klína.

Prosinec:

V prosinci je radost všude
brzy nadílet se bude.
Vánoce se blíží letem
k nedočkavým, šťastným dětem.

Tatínek již stromek strojí
z kuchyně to libě voní,
vánoce v celé své kráse
po roce k nám přišly zase.

Miluše Stránská

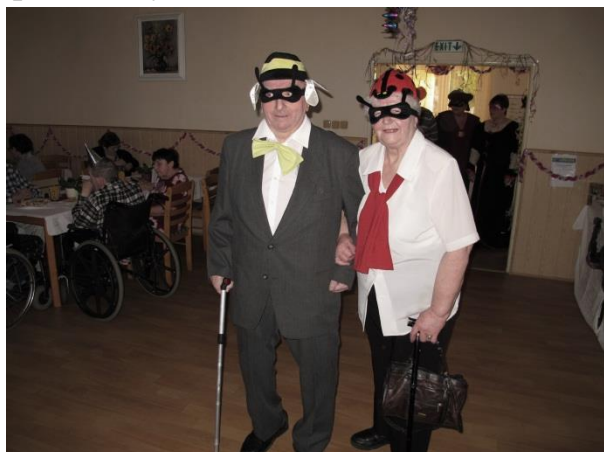
(klientka našeho Domova)

VIII. Ples Domova seniorů

Páteční odpoledne 29. ledna patřilo již VIII. seniorskému plesu Domova seniorů Nové Strašecí. Téměř celý leden jsme se připravovali na ples, plánovali různá vystoupení, oslovovali štědré sponzory a samy klientky si v rámci aktivizace chystaly různé doplňky k šatům a girlandy pro výzdobu našeho multifunkčního sálu – jídelny. Ten kdo přišel, zábavu viděl a stejně jako my si ji užil, tak určitě pochopí úsilí, které bylo jeho přípravě věnováno.

Program plesu a vlastně celá zábava byla zahájena ve 14:00 hodin paní ředitelkou-komtesou. Přivítala přítomné a hosty této akce. Poděkovala také všem sponzorům, kteří letošní ročník plesu velmi štědře podpořili a právě díky jejich sponzorským darům mohla vzniknout neskutečně bohatá tombola a občerstvení

pro všechny zúčastněné. Stejně jako v předešlých letech se samozřejmě tombola nabízela i klientům na pokojích, kterým jejich zdravotní stav neumožňuje takovéto společenské aktivity, ale právě přítomnost tomboly, chlebíčků a zákusků jim takovou „plesovou atmosféru“ zaručeně navodila. Kulisu plesu tvořili

i ostatní zaměstnanci a někteří klienti v maskách a krásných oblecích.

Zcela poprvé se plesu zúčastnili také klienti a zaměstnanci Domova Slaný. Středočeský kraj – zřizovatele Domova seniorů - zastupovaly na tomto plesu pracovnice sociálního oboru krajského úřadu, p. Alena Gebauerová a p. Lucie Janáková. Přítomni byli zástupci města Nové Strašecí, starosta Karel Filip a místostarostka Libuše Vosátková, kteří mezi nás zavítali rovněž v dobových kostýmech. Zároveň s nimi přijala pozvání i ředitelka Domova Domino Zavidov

– Hana Rusňáková. Přítomni byli i zástupkyně médií a ty se objevily v maskách indiánek.

Pokud bychom měli zmínit ty nejkrásnější okamžiky plesu, rozhodně to byla vystoupení, která zpestřila celý program a nasadila laťku vysoko. Hanka Brožová skvěle zazpívala světoznámý hit New York, New York s hudebním doprovodem

Petra Štáfka a Jiřího Wachtla, kteří nám podmanivě hráli až do večerních hodin, za což jim patří náš dík. Na program bylo mimo jiné předtančení mladého páru z Tanečního klubu Admiry Kladno, břišní tance v rytmu libanonského popu v podání taneční skupiny Dětského domova Nové Strašecí a v neposlední řadě si klient Domova p. František Pálek zatančil krásné tango s aktivizační pracovnící Adélou Belušovou na melodii Děti z Pirea. Všechna vystoupení byla vděčným publikem

odměněna potleskem. Mezi jednotlivými vystoupeními samozřejmě plynula zábava, popíjelo se a jedlo. Samozřejmě se prodávala zmíněná tombola. Výherní lístky se začaly hemžit, ceny začaly ubývat a nacházet nové majitele! Po večerním „Společenském špásování“, kdy se

zaměstnanci i klienti pobavili u různých her, propuklo slosování Královské tomboly, ve které se ukrývaly hodnotné hlavní ceny. Někdo se těšil z tomboly, jiný zase z diplomu za nejlepšího tanečníka, zkrátka každý si užíval tu svou

radost! A o to tu přesně šlo – sejít se, pobavit se, a ukázat plesové sezóně, že i my v Novém Strašecí svůj tradiční ples umíme prožít naplno!

Irena Jukličková, DiS.

Kloboukový ples Kolečovice

Dne 18. 2. 2016 se někteří klienti z obou našich sociálních služeb účastnili Kloboukového plesu v Kolečovicích, který pořádal tamní Domov seniorů společně s místní organizací žen a Městským úřadem a na který jsme byli jeho vedením srdečně pozváni. Vzhledem k tomu, že podmínkou vstupu byl jakýkoli klobouk na hlavách hostů, naše

klientky se týden předem domluvily a pokrývky hlavy si v rámci aktivit ručních prací vyrobily samy. A tak nás, všechny zúčastněné, zdobily háčkované kloboučky všech možných barev a přízdob, jaké nás jen napadly. Ples se klientům velmi líbil a měli radost z příjemně stráveného odpoledne a pěkných dárků, které všichni vyhráli v bohaté tombole. Jako poděkování za pozvání předala naše seniorka paní Věrka Burdová paní ředitelce Domova Kolečovice Taťáně Čížkové symbolický, vlastnoručně uháčkovaný klobouček, která z něho měla velkou radost a rozloučila se s našimi klienty s přáním, aby určitě opět přijeli i na další letošní akce Domova Kolečovice, na které jsou již předem srdečně zváni.

Bc. H. Brožová

Bylinky

Letos se příroda probouzí z krátkého zimního spánku neobvykle brzy. Při troše snahy se už teď dají venku najít rašící bylinky, které mají velice blahodárné účinky právě nyní, v době, kdy lidé po mnohé generace provádí očistu těla - detoxikační kúry, které nás pomohou zbavit přes zimu usazených toxických látek.

Během několika následujících týdnů už bude opravdu z čeho vybírat, z jedné procházky přírodou si budeme moci domů přinést spoustu různých bylinek, které nám prokáží neocenitelnou službu - pročistí krev a dodají našemu tělu vitaminy, minerály a další užitečné látky, čímž nám pomohou předejít jarní únavě, posílí naši imunitu a dodají nám životní energii.

Tentokrát se podíváme na příklady jarních bylin, které jsou vhodné pro přípravu jídel. Je to jedna z nejjednodušších cest, jak zařadit léčivé rostliny do našeho života, doslova spojení příjemného s užitečným.

Které jarní bylinky jsou vhodné pro očistné kúry?

Kopřiva dvoudomá - naše známá přítelkyně do nepohody. "Zažehn timer jarní únavu bez apatykářů". Kopřiva je v jarních měsících vhodná nejen ve formě čaje, skvěle se hodí také do polévek a lze z ní připravit výborný např. "kopřivový špenát" nebo oblíbenou velikonoční nádivku. Kopřiva obsahuje vitamin C, betakaroten a vitamin A, vápník a železo. Působí močopudně a rozpouští hleny v našem těle, zároveň je vhodná při

chudokrevnosti, akné, ekzémech a revmatismu. Kopřivu bychom měli užívat v časově omezených opakujících se kúrách o intervalu cca 2 týdny.

Pampeliška - smetánka lékařská - je odedávna součástí jarních čistících kúr. Její čerstvé mladé listy mají poměrně silné močopudné účinky, aktivují činnost ledvin a jater, významně tak podporují detoxikaci organismu. Obsahuje vitamíny C, A, B a betakaroten, křemík, draslík a vápník. Pro svou nahořklou chuť jsou vhodné především do zeleninových salátů, například ve

Francii je salát z pampeliškových listů vyhledávanou pochoutkou. Zkonzumované množství by nemělo překročit asi 1 větší hrst čerstvých listů na osobu, někteří citliví jedinci by po konzumaci většího množství mohli pocítit mírné zažívací potíže.

Sedmikráska chudobka - její listy i květy se často používají do salátu, vhodné jsou i do polévky. Můžeme je také ale vyzkoušet jíst pokladené na chléb s máslem, ač to možná někomu bude připadat neobvyklé, je to jeden ze starých používaných receptů. Listy i květy sedmikrásky mají téměř stejné účinky na náš organismus. Látky v nich obsažené působí močopudně, lehce podporují pocení a čistí krev, zároveň stimulují funkci žlučníku a jater. Pro své účinky jsou doporučovány při potížích, jako je akné, ekzémy, dna, artritida a pod.

Šťovík kyselý - listy šťovíku jsou známé vysokým obsahem vitamínu C, betakarotenu, vápníku a železa. Působí močopudně, pomáhá čistit krev a stimuluje činnost jater. Pro svou kyselou chuť ho děti často žvýkají a dobře dělají. Se šťovíkem se to ale nesmí přehánět, *má vyšší obsah kyseliny šťavelové, která se při vysokých dávkách může usazovat v ledvinách, popřípadě u někoho může vyvolat alergickou reakci ve formě kopřivky a pod.* Ale pokud nemáme problémy s ledvinami nebo zmíněné alergické reakce, v množství kolem 10 - 20 listů nám neublíží. Nejvhodnější je do salátu a jarních polévek, přidává se např. do špenátu nebo omáček či pomazánek, chutná ale i samotný na chlebu s máslem nebo sýrem.

Česnáček lékařský - podle názvu bychom ho mohli chybně dávat do spojitosti s česnekem, ve skutečnosti je to ale příbuzný hořčice. Svůj název získal díky vonným silicím, při pomačkání listu ucítíme česnekovo-cibulovou vůni. Mladé

listy mají příjemné aroma a česnekovou mírně nahořklou chuť, v menším množství jsou výborné především v salátu a v polévce, dříve dokonce lidé tuto bylinu sušili a používali ji při nedostatku česneku a cibule na dochucení pokrmů. Česnáček má vysoký obsah vitamínu C a betakarotenu, je známý svými čistícími účinky a často byl doporučován při léčbě např. revma, dny a ekzému.

Zázračná rostlina proti rýmě?

Rýmovník neboli molice

Nenápadná, ale rychle rostoucí rostlinka se znovu dostává mezi velice populární pokojovky. Lidé si ji pořizují hlavně jako léčivku, ale neměli bychom zapomínat ani na to, že díky silné vůni, kterou vydávají její listy, funguje také jako odpuzovač hmyzu.

Přivoňte si, prosím! Co cítíte? Hlavně meduňku, ale také mátu, někteří mluví i o kafru, v každém případě se jedná o vůni velice, velice příjemnou. Řeč je o rostlince s vejčitými a chlupatými listy s **latinským názvem Plectranthus, které u nás říkáme rýmovník, molice nebo také mexický eukalypt**. Je velice nenáročná, za dostatek světla a mírnou zálivku se vám odvděčí hned několikanásobně.

Rýmovník je domácí lékař

Rýmovník se velice jednoduše množí a tak si řízky napíchané nejlépe do písčité země předávají příbuzní a známí, řada lidí si jejím prodejem přivydělává na internetových bazarech. Sehnat ji tedy rozhodně není problém. Spolu se sazeničkou dostaneme i řadu rad a tipů, jak co nejlépe využít její blahodárné

účinky například na dýchací cesty. Stačí prý uštípnout list, zlomit ho a přičichávat. Nejlépe před spaním, ale i během dne. Při nástupu rýmy můžete lísteček nosit sebou v kapse a opakovaně přičichávat, trvá velice dlouho, než začne uvadat. Astmatikům určitě neuškodí, když lístek v nádobě s vodou položí na noc na topení. Řada pěstitelů doporučuje i vnitřní užívání – čaj z jednoho lístku si prý můžete dát při bolesti hlavy, vysokém tlaku, nachlazení nebo třeba při trávicích problémech.

Rýmovník je účinný i proti otravnému hmyzu

Rýmovník je vlastně takovým všestranným domácím pomocníkem. Jeho lístky můžeme zkusit využít i v kuchyni a to všude tam, kde se používá šalvěj, tedy například pro dochucení zvěřiny nebo do marinády na grilování masa. Kromě toho všeho je také rýmovník udatným bojovníkem proti nežádoucímu hmyzu. Jeho vůni nesnášejí mouchy a komáři. Což takhle tuhle rostlinku zkusit a vyhlásit válku tolik nenáviděným molům? Ani oni prý vůni rýmovníku nemilují.

O Masopustu

Masopust není církevní svátek, ale byl zařazen do církevního kalendáře, takže jeho **termín se určuje podle Velikonoc**. Odehrává se před Popeleční středou, která zahajuje předvelikonoční postní období. A protože Velikonoce jsou pohyblivým svátkem, může být masopustní neděle různá.

I když se pod názvem masopust se skrývá celé období od Tří králů až do začátku postní doby, kdy nastalo jeho vyvrcholení, jímž toto období končí, je ve třech dnech před prvním postním dnem zvaným Popeleční (též škaredá středa). Při pomyslení, že již zakrátko nastane dlouhý předvelikonoční půst, si každý dopřál do sytosti bujarého veselí, zpěvu, tance a pochopitelně i jídla a pití.

V životě mnoha lidských generací hrál důležitou úlohu jako zlomový bod na rozhraní dvou ročních etap. Jednalo se o dobu poměrného hospodářského klidu.

Dokončovaly se ještě drobné práce z předešlého hospodářského roku (draní peří, přástky, mlácení obilí), ale zároveň se všichni připravovali na blížící se jaro, počátek nové hospodářské sezóny. Souvisela s tím i řada symbolických magických úkonů a pověr, majících zajistit jednak blahonosný a plodonosný účinek, jednak ochránit usedlost před zlými silami a nepříznivými vlivy.

Původ slavení masopustu...

Oslavu masopustu nutno hledat již ve starořeckých a římských bakchanáliích – oslav boha Dionýsa. Časem však nabyly oslavy masopustu jiného smyslu a podoby, charakteristické rysy se však dochovaly až do dnešní doby. I když jsou stěsnané povětšinou jen na konání plesů, karnevalů a tanečních zábav, pečení koblih a jiných pamlsků, místně i někdy na konání maškarního průvodu.

Tak, jako proti všem podobným svátkům s tancem, množstvím jídla, pití a přemírou bujnosti, vystupovala katolická církev i proti masopustu. Zákazy však byly zbytečné a ani středověké pokusy přemístit alespoň část oslav do kostelů a klášterů se nezdařily. Nicméně se podařilo zahrnout masopustní dny mezi církevní svátky a určovat jejich termín. V poslední masopustní den se později, hlavně v době baroka, chodili věřící vyzpovídat do kostela ze svých hříchů. Dostali rozhřešení a byli očištěni před nadcházejícím půstem.

Přestrojování za maškary...

Maškary a tanec měly pro naše předky kdysi mnohem hlubší smysl hospodářský. Tanec maškar s medvědem a koníčkem, nejoblíbenějšími maskami, kterým byla přikládána plodonosná moc, měl přinést kromě plodnosti bohatou úrodu na polích a prosperitu dobytka. Masopustní koledování v dřívější době mělo také jiný význam, zvláště pro chudší lid, kdy už se skromné zásoby v domácnosti značně ztenčily.

Masopust je ve srovnání s ostatními zvláštní svátek. Možná proto, že se jej nikdy nepodařilo přizpůsobit liturgickým předpisům. Oblíbily si ho všechny vrstvy obyvatel, od nejchudších až po panovníky. Na šlechtických sídlech se pořádaly karnevalové zábavy v maskách a pronikly i na panovnické dvory. Čeští králové zvali na bohaté hostiny šlechtu a později i zástupce městského stavu, nejprve na Pražský hrad a po třicetileté válce na císařský dvůr do Vídně. Zde se příslušníci šlechtických rodů bavili v maškarních převlecích. Ve městech i na venkově se od středověku organizovaly taneční zábavy a průvody masek. V

masopustních průvodech se často objevovalo parodování neoblíbených úředníků, některých profesí i lidských vlastností směšnými maskami. Vzpouru proti spořádanému životu dokládala účast bláznů a fantastických postav. Lidé prostě chtěli slavit masopust svobodně a bez zábran a nenechali si toto právo vzít.

Tancování s medvědem...

Medvěd je snad jediná maska, o níž víme, že patří k nejstarším a její historie je mimořádně dlouhá. Nechybí skoro v žádném masopustním průvodu. Masky je poměrně náročná a tvoří ji buď obrácený kožíšek (původně určitě pravá kůže z medvěda nebo jiného zvířete), anebo oděv z pytloviny, posítý či omotaný slámou nebo hrachovinou.

Hrachovina (usušené stonky hrachu) se s oblibou používala už od středověku. Hrách byl běžnou plodinou, a proto zbývaly po sklizni lusků stonky, jež se sušily. Na maskách vypadaly dekorativně. Celou masku by měla korunovat medvědí hlava, slaměná špičatá čepice, případně slaměný ocas nebo zvonec.

Medvěd většinou nechodí sám, ale spolu s medvědářem, který ho vodí na řetěze. Naoko ho tak trestá za neposlušnost, mručení, skákání a vrážení do lidí. Ze starých záznamů je patrné, že kdysi chodil medvěd po čtyřech. U tlamy míval velký zámek s řetězem, při každé zastávce se zvedl na zadní a tancoval, k čemuž mu medvědář hrál na píšťalu. Zastávek nebylo málo, a tak někdy medvěda vozili. Ženy a dívky z každého domu si s ním musely zatancovat; odmítnout nešlo, i když byl někdy příliš dotěrný a rozverný. Ženy často při tanci vyskakovaly vysoko, to aby jim vyrostl vysoký len nebo konopí. Zvyk „skákání na len a konopí“ který se později uplatňoval i při posvícenských tanečních zábavách, je pravděpodobně velmi starý.

Hospodyně se vždycky snažily medvědům tajně odtrhnout kousek hrachoviny, kterou pak dávaly drůbeži, aby dobře seděla na vejcích. Medvědi se bránili tím, že mezi hrachovinu ukryli pichlavé trní, aby jim alespoň kousek „obleku“ zbyl. Medvědi se těšili hlavně na oblíbený zvyk popadnout některou z přihlížejících dívek a žen a vyválet ji na zemi ve sněhu. Nenapadne-li v masopustních dnech sníh, bývají medvědi smutní, protože o tuto zábavu přijdou.

Ostatkové právo...

Je pravdou, že většinou masopustní veselí nebylo nikým organizováno. Jeho podstatou bylo, že mládež převzala na dobu masopustního veselí vládu nad obcí. K tomu byl zvolen z jejího středu výbor, který organizoval zábavu a taneční programy v hospodě. Výbor také symbolicky přijímal starší chlapce mezi dospělé nebo trestal různá vymyšlená provinění svých kamarádů.

Členovi výboru se říkalo „stárek“, partnerka byla „stárková“. Nejvýznamnější byl první stárek. Pro svobodnou dívku i její rodiče byla velká čest, pokud si ji první stárek vybral. Taková dívka musela vystrojit hostinu pro celý výbor a za odměnu mohla se svým stárkem zahajovat taneční zábavu. Další se členové výboru označovali jako „rychtář, pudmistr, konšel, sklepník apod.“

Pochování basy...

Poslední masopustní den, úterý před Popeleční středou, končival pochováním basy. Večer po obchůzce končival stejně jako všechny masopustní dny muzikou a tancem v hospodě. Tentokrát se však zábava neprotáhla až do rána. Ve středověku se chodilo spát se západem slunce, v novověku samozřejmě později.

Masopust končil přesně o půlnoci, kdy ponocný zatroubil na roh. Často se ještě pochovala basa, ať už skutečná nebo jako figurína, která se na nosítkách vynesla ven a pohřbila na znamení, že si na ni v následujících týdnech nikdo nezahraje. Lidé věřili, že pokud budou o masopustu tancovat přes půlnoc, objeví se mezi nimi ďábel, často jako cizinec v zeleném kabátě. Tím skončil čas masopustního veselí a nastalo období půstu, které trvalo dlouhých 40 dnů. Věřící se během něho měli připravovat na největší křesťanský svátek - Velikonoce.

Hromnice

Zima se počátkem února láme do druhé poloviny a je znát i ta hodina navíc. I bez časomíry si toho nemohli nevšimnout staří Slované. Svátek Hromnice 2. února souvisí ale s hromem a s prvními zahřměními oznamující probuzení ze zimního spánku Peruna, hlavního Boha hromu a blesku a tedy i probouzení přírody a příchod jara. Jarním bleskem se probouzejí i všechna ostatní božstva a vše se otvírá k novému životu, zatímco temní duchové zimy zalézají do svých děr a skrýší.

Staří Slované to oslavovali vesele a bujaře a mnoha rituály. Ještě v 19. století v Čechách při jarním hřmění klekali a líbali zem. Ve světnicích přemísťovali židle a stoly, hýbali nádobami, na dvoře nadzvedávali vozy, šermovali polním nářadím k nebi a vybíhali před vrata se sekerami a divoce jimi mávali. Tak chtěli pomoci Perunovi v boji s mocnými silami temna, neboť sekera byla právě atributem Peruna.

Začátek února patří podle keltských zvyklostí svátku Imbolc a patří ke čtyřem hlavním svátkům kalendáře. V keltském pojetí často svátky nemají pevné datum, ale i zde je nejčastěji svátek návratu jara slaven 2. února, tedy mezi zimním slunovratem a jarní rovnodenností.

O tom, že Hromnice byl a dodnes je významný svátek svědčí nepochybně i to, že si ho upravila pro svoje potřeby křesťanská církev. Do 10. století zájem neprojevovala. Teprve pak, když zjistila jak velký má návrat jara pro lidi význam, agresivně zaplašila všechny slovanské bohy a všechny bohy keltské i všechny bohy jiné a uvědomila si, že původní význam Hromnic je třeba nahradit za každou cenu. Ale čím?

Podle evangelia (Lk. 2,22 – 38) Ježíšova matka Maria přináší podle židovského obyčeje svého syna 40. den po narození do jeruzalémského chrámu, aby jej zasvětila prvorozeného Bohu. A to se hodilo. 40 dní po Ježíšově narození je právě počátek února. Zde se Maria setkává s prorokyní Annou a spravedlivým Simeonem, který Ježíše nazval „světlem k osvícení národů“. Od

tohoto Simeonova proroctví o Ježiši - světle pochází zvyk, který se začal šířit zřejmě od 11. století. V tento den svítily svíčky „hromničky“, které se během bouřek zapálené dávaly do oken a měly spolu s modlitbou chránit před bouřkami. Protože je tradičně tento svátek spojován také s ochotou zasvětit svůj život poslání, které člověk dostává, je dnes v katolické církvi tento svátek slaven také jako Den zasvěceného života (tj. řeholníků a řeholnic).

Pranostiky na Hromnice:

- Svítí-li slunce na Hromnice, bude zimy o šest neděl více
- Pošmourné Hromnice sedláku milé jsou velice
- Hromnice půl krajíce, půl píce
- Na Hromnice husa po vodě, velikonoce na ledě
- Zelené Hromnice – bílé velikonoce
- Bouří-li a sněží na Hromnice, bývá jaro blízko velice
- Když na Hromnice ze střech teče, zima dlouho se povleče
- Přejdou Hromnice – konec sanice
- Na Hromnice – sněžnice, medvěd otevírá boudu, není-li vánice, zavírá ji
- Svítí-li slunce na Hromnice, bude zimy o šest neděl více
- Na Hromnice si musí skřivan vrznout i kdyby měl zmrznout
- Na Hromnice o hodinu více
- Vyjde-li jezevec o Hromnicích z díry, za čtyři neděle zpátky zas pílí
- Na Hromnice jasná noc – bude ještě mrazů moc
- Na Hromnice vezmi dvě kabanice
- Jak dlouho skřivan před Hromnicemi vrzá, tak dlouho po nich zmrzá
- Chumelenice na Hromnice končí zimu tuhou; jestli je jasný den, očekávej druhou

Draní peří, aneb jak to bylo pohádko

Dnes už je to pro mladou generaci takřka neznámá věc. Asi jako gramofonová deska s elpíčky nebo pračka zvaná vířivka či valcha sloužící k ručnímu praní prádla. Tak tyhle věci, stejně tak jako draní peří, zná mnoho z nás již jen z vyprávění našich babiček a maminek.

Draní peří jako součást venkovské kultury

Draní peří bylo jakousi společenskou událostí, kterou si nikdo nechtěl nechat ujít. Ženy se v šátcích sesedly kolem jednoho stolu. „V běžném životě znamenala na venkově zimní doba změnu pracovního zaměření. Z polí a luk se lidé přesunuli do kůlen, stodol, chlévů a chalup, rubalo se dřevo, lidé se věnovali řemeslům, ženy předly, šily, tkaly nebo odcházely na zmíněné draní peří k sousedům.“ Většinou na vesnicích chodily hospodyňky, aby pomohly sousedkám s dráním kachního nebo husího peří. Tyto sousedky pak zase na oplátku přišly pomoci při stejné činnosti jim. Poutavá je na této činnosti i solidarita mezi obyvateli dané vesnice. Ne všechno v té době bylo podmíněno penězi. Je pravdou, že „později v 60. letech 20. století se peří dávalo drát někomu domů na výdělek.“ Stačilo dračkám (tak se nazývaly ženy, které draly peří) nabídnout nějaké malé občerstvení. K chuti přišel chleba se sádlem a pokrájenou cibulí nebo jen chleba s husím sádlem. K tomu se na zub pojídaly sušené trnky nebo jablka. To zapíjely kávou z melty nebo čajem. Ani štamprlata nebyla při návštěvě sousedního hospodářství výjimkou.

Jakéžto překvapení, že pánové drát nechodili. Ti raději někde v koutku světnice hráli karty. A v nočních hodinách doprovodili svou drahou polovičku domů na kutě. Na zahradě bylo slyšet štěkotu psa. Při draní peří nešlo jen o samotnou

práci, ani omylem. Dračky si při té příležitosti zazpívali nejrůznější písničky, zavzpomínaly na staré dobré časy, povyprávěly za léta nasbírané příběhy, pohádky, a nebo prostě jen zdrbly sousedky, které zde nebyly, že na nich jak se tak říká nezůstala nit suchá. Pohádkám draček velice rády naslouchaly děti.

Ovšem při této vši zábavě museli mluvit celkem tiše a nesměly moc zhluboka dýchat nebo si dokonce kýchnout. Peří, které leželo na stole, by se totiž rozlétlo všude po světnici. Stejně tak nevitáným návštěvníkem byl ve světničkách průvan.

„Husy se oškubávaly zpravidla 4x . První bylo „hubené peří“, to se škubalo jen vrchní peří, na huse se nechával chmorek. Při dalších podšklubáních se nejdříve oškubalo peří a potom chmorek. Každý druh se uchovával zvlášť, protože chmorek se nedere. Počtvrté se oškubávala zabitá husa.“ Opeřenci se před každým oškubáním zahnalý do rybníka nebo do potoka, aby jejich šat byl čistý. Oškubané peří se po celý rok ukládalo do papírových pytlů nebo se uchovávalo v sypkovině tak, aby nenavlhlo.

„Kdy se má husa podškubat se poznalo podle toho, že peří bylo zralé a husy ho trousily, po zkušebním vytržení nesměly být krvavé brky. Pod křídly se nechávalo dlouhé peří, aby husy netahaly kosinky (křídla) po zemi. Zvláštním způsobem bylo oškubávání peří na břicho zabité husy. Břicho se pokrylo vlhkou utěrkou a přežehlilo horkou žehličkou. Peří se odpařilo a šlo pěkně vytrhávat.“

Jak vlastní draní peří probíhalo

Několik sousedek se tedy sešlo u stolu. Většinou u rozpálených kamen, jejichž teplo bylo za mrazivých zimních večerů příjemné. Peří se vyndávalo ze zmíněných papírových pytlů či sypku, kde se po celý rok střídalo. Na stole tak byl chumel tohoto peří s ostny a brky. Ty se musely od praporu řádně oddělit. Dračky stahovali peří protisměru jeho růstu. Ručně otrhané peří vždy po nějaké době odhrnuly pod překlopenou mísu, která byla na stole. To aby se nepomíchalo sedrané peří s tvrdými částmi per. Pápěrka, tj. nejjemnější chmýří na konci ostnu, a ostny se házely bez okolků na podlahu.

Draní peří je pěkná makačka

Proto se scházelo vždy více ženštin z vesnice a postupně tento spolek putoval od chalupy k chalupě. Pro představu „z jedné husy je maximálně 500g hrubého peří

po jednom podškubání. Na jeden opravdu poctivý polštář je potřeba 2 kg sedraného peří, na pořádnou peřinu musíte mít připraveno 4-5 kg čistého peří. A že taková výbava na spaní z husího peří je opravdu velmi cenná svědčí fakt, že ruce 20 žen se nezastavily téměř 3 hodiny a sedraly 40 dkg peří.“ (zdroj: 2)

Využití draného peří

Ptačí peří se skládá z praporů, ostnu a brku. Po mechanickém oddělení tvrdých částí pera (osten a brk) se zbylým peřím cpaly peřiny a duchny či polštáře. Dovedete si například představit, že byste místo v měkoučkých peřinách spali mimo jiné na ostnech a brkách per? Řekněme si to tedy na rovinu, přeci jen je draní peří práce záslužná. Bylo tradicí, že novomanželka přinesla po sňatku do společné domácnosti právě tyto věci.

Z peří se vyráběla nejrůznější zvířátka tím, že se napichovalo do kaštanů či brambor. Z barevných per vznikaly ozdobné prvky na šaty. Dodnes se v obchodech prodávají tzv. peroutky (mašlovačky). Znají je ženy, které jimi potírají koláče při pečení či s nimi vymazávají mísy tukem.

MDŽ

Většina z nás si Mezinárodní den žen spojuje se socialismem, s nepříliš líbivými karafiáty či se sály opilých mužů, již si tento svátek užívali více než ty, pro které je určen, tj. ženy.

Víte ale vůbec, kde se tento svátek vzal?

Historické kořeny hledejme ve Spojených státech počátku 20. století. Vznik tohoto svátku souvisel s volebním právem žen a s celkově důstojnějšími pracovními podmínkami pro ně.

Velké shromáždění za volební právo žen se uskutečnilo 8. března roku 1908 v New Yorku. O dva roky později, v roce 1910, na II. mezinárodní konferenci žen v Kodani, prosadila německá socialistka Clara Zetkin slavení tohoto svátku mezinárodně. Ovšem až v roce 1975 byl tento svátek, jenž je oslavou boje všech žen za rovnoprávnost, oficiálně uznán OSN.

V bývalém Československu tehdejší KSČ tento den využila k propagandě komunistického režimu. A tak rudé karafiáty a verše představitelk Svazu žen pamětníci jen tak lehce nezapomenou. Ať tak či onak, MDŽ je mezinárodním dnem uznávaným v různých částech světa.

Oslava MDŽ v Domově

Pro nás v Domově to bylo velmi přátelské setkání plné zábavy, vzpomínek a zážitků z oslav MDŽ, rozdávání květin a hezkých písniček. Červený karafiát přijde ve spojení s tímto svátkem na mysl asi každému, ale kdekdo by ho dnes považoval za recesi. Přitom řečí květomluvy vyjadřuje právě červený karafiát neskonalý obdiv muže k opačnému

pohlaví a například pro Španělsko je národní květinou! Klientky obdržely překrásné růže z rukou pana starosty města Nového Strašecí Mgr. Karla Filipa a člena kontrolního výboru zastupitelstva, pana Josefa Kocmana. Paní ředitelka klientkám připravila překvapení v podobě pestrobarevných petrkličů a popřála jim jen to nejlepší. Květinou byly v tento den obdarovány i všechny ženy z řad zaměstnanců. Oslava MDŽ byla spojená s oslavou svátků a narozenin klientů, čili k dobré kávě a domácímu moučníku nechyběl ani přípitek vaječným koňakem! Zazpívali jsme si v doprovodu kytary Hanky Brožové, pobavili se a zkrátka to nemělo chybu!

Den otců

S lavíme různé svátky. V březnu je Mezinárodní den žen, prvního června Den dětí, druhou květnovou neděli Den matek, ale na tatínky se nějak zapomíná. Přitom ve světě se Den otců slaví už sto let.

Den matek popř. Mezinárodní den žen jsou všeobecně známé a uznávané svátky. Víte ale, že „svůj“ den mají také muži - otcové? Den otců se začal Den otců slavit od roku 1972. Zajímá vás jak a proč?

Tento svátek připadá podle americké tradice na 3. neděli v červnu. Oficiálně se začal Den otců slavit od roku 1972, za vlády presidenta Richarda Nixona. Ale jeho počátky sahají už do počátku 20. století.

Proč se vůbec Den otců slaví? Jeden příběh tvrdí, že byl svátek inspirován osudem rodiny Smartových. Maminka šesti dětí, paní Smartová, brzy zemřela a všechny potomky vychovával jen jejich otec- Wiliam Smart. Na jeho počest pak uspořádala jedna z jeho dcer velkou oslavu, aby tak tatínkovi projevila svou vděčnost za všechno, co pro ně udělal.

Den otců také slavíme proto, že kdysi došlo k explozi miny, při níž zahynulo 361 mužů, většinou již mající potomky. Ale zřejmě byl tento významný den inspirován i Dnem matek.

V některých katolických zemích je Den otců slaven na Svátek sv. Josefa (např. v Argentině).

V Německu pro změnu mají oslavy mužské části populace dvě. „Vatertag“ se slaví v Den Nanebevzetí (40.den od Velikonoc), je to státní svátek. Regionálně se slaví „Männertag“ (den mužů) nebo „Herrentag“ (den pánů, gentlemanů). Muži podnikají pánskou jízdu, nějaký výlet, kdy s sebou vezmou soudky s pivem nebo vínem (v závislosti na regionu) a plno jídla, jako např. klobásy, párečky, vejce a mnoho dalšího.

"Na Den matek (druhou neděli v květnu) zdůrazňujeme mateřskou roli matky, 1. června tradičně slavíme Den dětí a na tátu se zapomíná. Den otců otevírá přirozenou možnost pro matky připravit spolu s dětmi oslavu pro tátu“.

Příslloví a citáty slavných

Abyste pochopili lásku vašich rodičů,
musíte sami vychovávat děti.

Čínské

příslloví

Podej příteli ruku, ale spočítej si
prsty.

Cikánské

příslloví

Manželství je přístřešek, do něhož při
každé bouři trochu zateče.

Buddha

Člověk umírá tolikrát, kolikrát ztratí
přítele.

Francis

Bacon

Práce je posvátná, ale blahoslavený,
kdo se jí umí vyhnout.

České přísloví

Zajímavá fakta o zvířatech vás pořádně překvapí

Zvířecí říše je plná zajímavostí..

Delfini nespí. Na rozdíl od lidí neumí dýchat automaticky, a tak vždy jedna mozková hemisféra musí bdít, dokud si druhá neodpočine.

Motýli parazitují. Tvorové s nádhernými křídly působí jako křehcí živočichové, ale občas se přiživují na jiných zvířatech. Důvod je jednoduchý, z květin nezískávají dostatek sodíku, a tak ho získávají ze slz jiných tvorů.

Krokodýlové nestárnou a nepotřebují k tomu drahé krémy. Nejsou sice nesmrtelní, ale pokud se nezraní, nebo nedostanou nemoc, mohou se dožít až sto let.

Gorily mohou onemocnět od lidí, na lidskou chorobu. Jediný rozdíl mezi námi a nimi je už asi jen ten, že my musíme chodit do práce a platit účty.

Lidé, sloni, a keporkaci jsou jediné tvorové, kteří mají menopauzu.

Charakteristika ženských jmen

Adéla - veselá, milá, špatná kamarádka
Alena - vychytralá, málomluvná, křehká
Anděla - družná, smyslná, nejistá
Barbora - sympatická, chytrá, vypočítavá
Dana - jemná, laskavá, vnímavá
Drahlava - povrchní, posměvačná, vášnivá
Eva - chápavá, ochotná, bouřlivá
Hana - bázlivá, rozmazlená, žárlivá
Helena - smýšlivá, bláznivá, neupřímná
Ilona - panovačná, poroučivá, špatná kámoška
Irena - vznešená, chytrá, sympatická
Iva - dětská, toulavá, čestná

Ivana - pomlouvána, super kámoška, upovídaná

Iveta - marnivá, ochotná, samostatná

Jana - přemýšlivá, šikovná, upovídaná

Jarmila - drzá, povznesená, zasmušilá

Jaroslava - protivná, zdrženlivá, nesobecká

Jindřiška - milá, hrdá, osamělá, podivná

Jiřina - pravdomluvná, vypočítavá, rozhodná

Jitka - ostýchavá, toulavá, něžná

(pokračování v příštím čísle)

Malované vajíčko – symbol Velikonoc

Od pradávna bylo vejce symbolem plodnosti, narození, života, také proto má své nezastupitelné místo o Velikonocích – svátcích obnovy života spojených jednak s příchodem jara, jednak se zmrtvýchvstáním Ježíše Krista.

Původní užití malovaných vajíček však nesouviselo s Velikonocemi, ale s vírou v posmrtný život či znovuzrození, proto se

kladla mrtvým do hrobu.

Nejstarší doklad zdobených vajíček na našem území pochází právě z hrobu, a to z 11. století z oblasti Břeclavska na jižní Moravě, kde byly nalezeny skořápky původně černé či červené barvy s rytým geometrickým ornamentem.

Vlivem křesťanství ovšem během 11. století původní účel zdobeného vejce jako obdarování mrtvým zeslábl, zato postupně zesílil jeho význam jako dar živým.

Magická moc vajíček se ještě znásobovala jejich **barvením a výzdobou**.

Barevnost vajíček byla původně dána dostupností přírodních barviv – mezi nejstarší patří červená, zelená, žlutá a hnědá či černá. Na červeno se barvilo ve vývaru ze slupek z červené cibule s přidáním octa, na žluto šafránem a na zeleno v odvaru z jeteliny a dalších zelených rostlin. Tmavohnědou nebo černou barvu získávali tak, že se do silně rezavého železného hrnce nalila zelnice a vložil kus rezavého železa, na černo se také barvilo vařením v roztoku sazí s rezavými hřebíky. Vajíčka se barvila kvůli symbolickému významu barev. Nejdůležitější roli zde hrála **červená**. V lidovém prostředí

totiž byla symbolem síly, života a zároveň ochrannou barvou odpuzující škodlivé síly. V křesťanství zase znamenala památku na prolitou Ježíšovu krev. Od červené barvy je dokonce odvozeno pojmenování pro zdobená vajíčka – **kraslice** (ze staroslověnštiny, kdy krásný znamená červený), tento pojem se však užívá spíše v Čechách, na Valašsku se říká malovaná vajíčka (vajca).

Původní **význam ornamentů** na vajíčkách byl ochranný a blahonosný, postupem času však převážel smysl estetický. Nejčastější náměty pocházejí z pozorování přírody a okolního světa, převažují tak motivy rostlinné, živočišné, figurální, geometrické a jiné.

Později přibýly i **nápisy**, které jsou nositeli přání, vyznání, moudrosti.... Nápisy bývaly nejčastěji milostné – většinou vyjadřovaly utajené city či milostné vztahy.

Tradičními technikami, jimiž byla vajíčka na našem území zdobena, jsou:

Leptání - Starobylou, dnes již zaniklou technikou zdobení vajíček bylo na Valašsku a na Chodsku **leptání kyselinou mravenčí**. Volný vzor vznikal tak, že se obarvená vajíčka vkládala do mraveniště.

Batikovaná vajíčka - Pravděpodobně nejstarším a nejrozšířenějším způsobem zdobení je u nás **batikování (vykrývání vzoru voskem)**, lidově nazývané **malování voskem**. Uplatňuje se na Moravě – na Valašsku (Vsetínsku, jižním Valašsku), Horácku, Slovácku, v Čechách např. na Chodsku či v jižních Čechách. Linie mohou být buď rovné (lineární), anebo kapkovitého tvaru. Batikovaná vajíčka zdobená tzv. **kapkovým (slzovitým) vzorem** jsou typická pro jižní Čechy a Chodsko.

Zelové kraslice - Kombinací batikování a následného leptání (v tomto případě většinou v zelové vodě) vznikaly tzv. **kraslice zelové**. Ty jsou charakteristické zejména pro okolí Ostrožské Nové Vsi.

Vajíčka zdobená reliéfně voskem - Další technikou je plastické (reliéfní) zdobení voskem, jež se objevuje zejména na jižní Moravě a v jižních Čechách.

Vajíčka zdobená vyškrabováním - Technika **vyškrabování (gravírování, rýsování)**, jíž vznikají jemné vzory (často motivované krajkou a výšivkou), je rozšířena hlavně na jižní Moravě, na Valašsku (Rožnovsko) a v Čechách na Plzeňsku. Doklady o zdobení kraslic vyškrabováním sahají do počátku 19. století.

Vajíčka zdobená nalepováním vzoru slámou - Tato náročná technika doložená z konce 19. století je rozšířena především na Hané, Vyškovsku a Blanensku. Ke zdobení se používá hlavně sláma ovesná a ječmenná, působící zlatožlutým odleskem.

Česká velikonoční tradice

MAZANEC – patří mezi nejstarší české obřadní pečivo. Zadělává se na Bílou neděli a dělá se stejného těsta jako vánočka.

Aby připomínal „Boží dárek“ peče se ve tvaru bochníku. Jako upomínka ukřižování Ježíše, se nahoře nařízne tvar kříže.

Je určen nejbližší rodině, vzdálenějšímu příbuzenstvu i koledníkům.

Velikonoční mazance u nás znali lidé už ve středověku. Důkazem je recept zapsaný v nejstarší české dochované sbírcce kuchařských receptů z patnáctého století, objevené Čeňkem Zibřtem.

Ve Slezsku a na Moravě se pekly mazance slané, s uzeným masem či se slaninou. Nazývaly se baba, babyka, šoldr, pícovník nebo svěceník.

Ve městech se mazance kupovaly u pekařů a cukrářů – věrní zákazníci je dostávali jako dárek.

Starodávnné recepty uvádějí mazance z vejce, mouky a především tučného tvarohu.

My se ale pokusíme o tradiční český mazanec, nad nímž se srdce směje, a chuťové buňky jásají.

RECEPT NA TRADIČNÍ ČESKÝ MAZANEC 10ks :

Hladká mouka – 1,640 kg.

Hrubá mouka – 1,640 kg.

Tuk – 0,700 kg.

Cukr krupice – 0,700 kg.

Žloutky – 9 ks

Droždí – 0,200 kg.

Mléko – 1,700 l.

Sůl – 3 lžičky

Hrozinky – 0,400 kg.

Pomerančová kůra – 0,400 kg.

Citrón – 2 ks

Muškatový oříšek – 1 ks

Postup:

Nejprve si uděláme kvásek. Rozdrobíme droždí, zasypeme cukrem a zalijeme teplým mlékem. Přidáme trochu mouky a vyšleháme řidší kašičku.

Když kvásek vzejde, přidáme zbytek mouky, cukr, vejce, tuk, sůl a ostatní chuťové přísady.

Zaděláme hladké, lesklé těsto, které se nelepí k vařečce. Posypeme, zakryjeme utěrkou a necháme na teplém místě vykynout. Dobré je těsto dvakrát znovu vymíchat a nechat znovu vykynout.

Po vykynutí těsto propracujeme a vypracujeme kulaté bochánky, které necháme alespoň půl hodiny kynout. Bochánky položíme na tukem vymazané plechy. Vykynuté bochánky pomažeme žloutky rozmíchanými v trošce rumu a oleje a posypeme mandlemi nebo ořechy.

Necháme chvíli oschnout a pak nůžkami prostříháme znamení kříže na vrcholku mazance.

Dáme do ne příliš rozpálené trouby a pečeme asi 35 – 45 minut.

Po vyjmutí z trouby pomažeme mazanec ještě rozpuštěným máslem. Necháme vychladnout a posypeme moučkovým a vanilkovým cukrem.

Monika Mikovcová

Hudební vystoupení žáků ze ZUŠ Nové Strašecí

Dne 23. 3. 2016 pozvání do Domova přijaly děti ze ZUŠ Nové Strašecí, které opět potěšily klienty svým hudebním vystoupením. Tímto koncertem neformálně zahájily tak dlouho očekávané Velikonoční svátky a příchod jara. Pod vedením p. učitele Frolíka předvedly vynikající výkon v

podobě zpěvu, hry na žest'ové nástroje nebo na housle. Musíme podotknout, že děti mají skutečně talent a kdo ví – třeba se z nich jednou stanou profesionální muzikanti! Setkání generace seniorů a dětí jsou vždy milým zážitkem pro všechny, společně si mohou zazpívat, popovídat si a v neposlední řadě obdarovat děti nějakou sladkou odměnou! Děkujeme učitelům ZUŠ a těšíme se na další hudební setkání!

Velikonoční výstava 23. 3. 2016

Krajský úřad Středočeského kraj

Jako každý rok, jsme se zúčastnili prodejní velikonoční výstavy. Ani letos jsme přípravy nepodcenili.

Symboly velikonoce jsme se snažili zachovat v tradičním pojetí.

Za významné pomoci našich šikovných klientů se nám podařilo v rámci aktivit vytvořit- patchworková vajíčka, zaseté osení v námi nazdobených košíčcích, vajíčka z bavlnek, originální kraslice, girlandy a obrázky s ubrouskovou technikou. Pro mlsné jazyčky jsme připravily linecké velikonoční cukroví, biskupské beránky a tradiční mazance.

Samotná výstava se konala 23. 3. 2016 v prostorách Krajského úřadu Středočeského Kraje v Praze.

Konkurence byla velká, se svými výrobky se přijeli pochlubit i ostatní poskytovatelé sociálních služeb z celého kraje.

Prodej našich výrobků byl úspěšný, většina našich výtvorů našla svého majitele. Za utržené peníze můžeme nakoupit nové potřeby pro další tvoření, které nás tak ohromně baví.

Adéla Belušová

Velikonoční zábava

Velikonoce jsme zahájili o ZELENÝ ČTVRTEK tradiční zábavou.

Jako obvykle jídelna praskala ve švech. Sešli se klienti jak Domova seniorů, tak

klienti z Domečku Pohoda. Stoly se prohýbaly pod pestrou paletou velikonočních dobrot. Chuťové pohárky byly uspokojeny biskupským beránkem, malovanými vajíčky, chlebíčky, zákusky, nechyběly ani mísy plné sladkého ovoce. K pití se podávala káva a džus, k dobré náladě přispělo vychlazené pivečko a dobré víno.

Velká pamihoda nezůstala ukrytá v koutě a rukou paní ředitelky a pana Knoblocha splnila svůj úkol. Každý klient byl symbolicky vyšupán a obdržel balíček s koledou.

Pro zpestření programu nám zazpívaly děti z Dětského domova s paní vychovatelkou Jitkou Leiblovou, která je doprovodila na akordeon.

K tanci a poslechu zahrál náš věrný muzikant Petr Štáfek a o krásný pěvecký zážitek se postarala Hanka Brožová. Na tanečním parketu, byste nenašli kousek volného místa. Zaměstnanci společně s klienty vytvořili sladěné taneční páry budící obdiv.

Na závěr zábavného odpoledne jsme si společně v tanečním kruhu zazpívali všemi oblíbenou píseň „ Ta naše písnička česká “. Klienti odcházeli plni dojmů a s velkým úsměvem na rtech.

Irena Jukličková